

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 19.094 van 25 november 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 17 september 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 5 augustus 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard in toepassing van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van *“de mogelijke gevolgen en uitvoeringsbesluiten tot verwijdering die hiervan het gevolg zouden kunnen zijn door de dienst vreemdelingenzaken.”*

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 13 oktober 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2008.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. DASSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

De verzoekende partij verklaart de Iraanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 23 september 1977 te X.

De verzoekende partij, die volgens haar verklaringen het Rijk binnenkwam op 31 augustus 2008, dient op 1 september 2000 een asielaanvraag in. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt de asielaanvraag van de verzoekende partij bij beslissing van 13 oktober 2003. Op 6 november 2003 dient de verzoekende partij een vordering tot nietigverklaring in van de beslissing van 13 oktober 2003.

Op 12 februari 2004 dient de verzoekende partij een eerste aanvraag om machtiging tot verblijf in, op basis van het toen geldende artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: verkort als de Vreemdelingenwet). Op 31 augustus 2005 neemt de gemachtigde ambtenaar van de bevoegde minister de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard wordt.

Op 3 november 2005 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in, op basis van het toen geldende artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet. Op 18 december 2007 neemt de gemachtigde ambtenaar van de bevoegde minister de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard wordt. Bij arrest van 9 mei 2008 met nummer 11.097 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring gericht tegen deze beslissing.

Op 26 juli 2007 doet de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in het kader van artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Op 10 augustus 2007 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 1 augustus 2007 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in, op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet. Op 26 mei 2008 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het bestuur trok deze beslissing in op 30 juni 2008.

Op 22 februari 2008 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in, op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet. Op 5 augustus 2008 neemt de gemachtigde ambtenaar van de bevoegde minister de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard wordt. Dit is de bestreden beslissing, die de verzoekende partij op 18 augustus 2008 ter kennis werd gebracht en als vlogt gemotiveerd is:

Het dossier dat bij de Dienst Vreemdelingenzaken bekend staat onder naam S., S. (...) en nummer 5004607 bevat een identiteitskaart die in het verleden het dossier vervoegde; de persoon die huidige aanvraag om machtiging tot verblijf indient onder de naam S., S. (...) voegt bij zijn aanvraag evenwel geen bewijs dat toelaat hem te vereenzelvigen met de titularis van voornoemd identiteitsstuk: gezien deze aanvraag anderzijds noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld.

Betrokkene haalt aan dat er een beroepsprocedure bij de Raad van State lopende is tegen de bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) d.d. 14.10.2003. Dit beroep tot nietigverklaring werd ingediend in november 2003, zijnde voor de inwerkingtreding op datum van 01.12.2006 van de procedure van toelating, zoals bepaald in artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Het betreft in betrokkenes geval echter geen cassatieberoep aangezien een cassatieberoep vóór de wetswijziging uitsluitend een beroep bij de Raad van State tegen een weigering van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen was, en het in dit geval om een beroep bij de Raad van State tegen een weigering van het CGVS gaat. Bijgevolg kan betrokkene niet vrijgesteld worden van de hierboven vermelde voorwaarde.

Het door betrokkene voorgelegde stuk met name zijn rijbewijs kan niet door onze diensten worden gezien als zijnde een aanvaardbaar identiteitsdocument i.k.v. deze aanvraag om machtiging tot verblijf.

2. Het voorwerp van de vordering

2.1. De omvang van een annulatieberoep moet in de eerste plaats worden bepaald aan de hand van de inhoud en de bewoordingen van het inleidend verzoekschrift (RvS 27 januari 2004, nr. 127.436). In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat ze een "procedure tot schorsing en nietigverklaring wenst in te stellen op grond van artikel 39/82 en 39/2, § 2 van de wet van

15 december 1980 tegen de beslissing van de dienst vreemdelingenzaken van 05.08.2008 waarbij zijn regularisatieaanvraag onontvankelijk werd verklaard, als eveneens tegen de mogelijke gevolgen en uitvoeringsbesluiten tot verwijdering die hiervan het gevolg zouden kunnen zijn door de dienst vreemdelingenzaken.” Uit deze bewoording blijkt dat ze de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring vordert van de beslissing van 5 augustus 2008 van de gemachtigde van de minister waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard wordt.

De verzoekende partij laat echter na te specificeren wat ze bedoelt met “eveneens tegen de mogelijke gevolgen en uitvoeringsbesluiten tot verwijdering die hiervan het gevolg zouden kunnen zijn door de dienst vreemdelingenzaken.” Deze beslissingen worden niet nader geïdentificeerd. Dit is een vage en voorbarige aanduiding van het voorwerp van de vordering. Aldus ontbreekt een nauwkeurige omschrijving van het voorwerp van het annulatieberoep met betrekking tot de andere beslissing waarvan de verzoekende de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring vordert. Deze nauwkeurige omschrijving van het voorwerp is vereist voor de zekerheid bij de rechtsbedeling (RvS 12 januari 2004, nr. 127.032).

De Raad zal zich dan ook beperken tot een wettigheidstoetsing van de beslissing van 5 augustus 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard wordt.

3. Onderzoek van het beroep.

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van “*de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheid-beginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.*”

1. In een eerste onderdeel van het middel stelt de verzoekende partij dat het kennelijk onredelijk is dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar een identiteitskaart die in het verleden werd toegevoegd aan zijn documenten, doch dat in de bestreden beslissing gesteld wordt dat dit onvoldoende is omdat bij de huidige aanvraag om machtiging tot verblijf geen identiteitsdocumenten werden voorgelegd ter staving van haar identiteit.

3.1.2. De verwerende partij stelt dat in de bestreden beslissing duidelijk de redenen worden aangegeven waarom de aanvraag onontvankelijk bevonden werd. De verzoekende partij voldoet niet aan de voorwaarden zoals weergegeven in de wet en in artikel 7, §1, van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De verzoekende partij heeft slechts een rijbewijs voorgelegd. Uit de bestreden beslissing blijkt eveneens dat in het verleden een identiteitskaart werd toegevoegd aan een dossier dat bij de Dienst Vreemdelingenzaken gekend staat onder de naam S.S. De verzoekende partij voegde aan haar aanvraag echter geen enkel stuk toe dat toelaat haar te vereenzelvigen met de titularis van dit identiteitsstuk.

3.1.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 Vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, aangezien zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. Zij heeft dan ook geen belang bij het inroepen van een mogelijke schending van de formele

motiveringsplicht. De toetsing van de formele motivering brengt in beginsel niet de beoordeling van de inhoud van de motieven met zich mee. In wezen voert de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Het middel zal dan ook verder onderzocht worden vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet (*Parl. St.*, Kamer, 2005-2006, nr. 2478/001, 33) blijkt dat, in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf, het bezit van een paspoort of gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is. Met verwijzing naar de toelichting met betrekking tot artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet wordt gesteld: *"de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren"*. Hieruit kan dus afgeleid worden dat bij onzekerheid over iemands identiteit de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

In casu kan de vereenzelviging van de persoon die de aanvraag indiende, in casu verzoeker zelf, met het bestaande identiteitsstuk dat zich in het dossier bevindt, perfect gebeuren. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat de verzoekende partij een identiteitsstuk voorlegde ter gelegenheid van haar asielaanvraag, alsook ter gelegenheid van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 10 van de Vreemdelingen-wet op 26 juli 2007. De verwerende partij betwist dit niet en was hiervan ook op de hoogte vermits in de bestreden beslissing zelf wordt verwezen naar de kopie van de identiteitskaart die zich in het administratief dossier bevindt. Verder blijkt ook uit de stukken van het dossier, meer bepaald de aanvraag op grond van artikel 9 bis Vreemdelingenwet, dat de verzoeken-de partij ter gelegenheid van haar aanvraag op grond van voornoemd artikel 9 bis een gelegaliseerd rijbewijs met een beëdigde verklaring voorgelegd heeft en een afschrift uit de huwelijksakte, uitgegeven door de stad Antwerpen, dat klaar en duidelijk haar identiteit vermeldt. Op het gelegaliseerde rijbewijs wordt het nummer 787 vermeld. Dit nummer vindt men terug in de 'identiteitskaart' die de verwerende partij spontaan heeft opgezocht in eerdere dossiers, haar bij de aanvraag neergelegde geboorteakte en het attest van de Iraanse ambassade dat haar nationaliteit vermeldt. De identiteitkaart werd eveneens ingediend bij de eerste asielaanvraag. In de beslissing van 13 oktober 2003 stelt de adjunct-Commissaris-generaal dat de identiteit van S.S. niet betwist wordt. Met betrekking tot het bijtijds neergelegde uittreksel van haar huwelijksakte, wijst de Raad erop dat om een dergelijk afschrift van haar huwelijksakte te verkrijgen de verzoekende partij haar identiteit dient aan te tonen bij de stadsdiensten, zijnde S.S. (...). Nu de bestreden beslissing zelf motiveert dat het dossier dat bekend staat onder de naam S.S. (...) een kopie bevat van een identiteitsstuk, is de motivering gebrekkig waar die stelt dat *'zijn aanvraag evenwel geen bewijs dat toelaat hem te vereenzelvigen met de titularis van voornoemd identiteitsstuk'* bevat, nu de verzoekende partij bij haar aanvraag, zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier, wel degelijk documenten toevoegde die de verwerende partij toelieten haar te vereenzelvigen met de titularis van vernoemd identiteitsstuk door het bestaan van dezelfde nummering en de aanwezige foto. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt vastgesteld.

Dit onderdeel van het middel is gegrond.

